

РЕШЕНИЕ

№ 899

гр. София, 16.02.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, V КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 21.01.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Пламен Горелски

ЧЛЕНОВЕ: Антони Йорданов

Димитрина Петрова

при участието на секретаря Спасина Иванова и при участието на прокурора Ива Цанова, като разгледа дело номер **9000** по описа за **2021** година докладвано от съдия Антони Йорданов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - 228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба от ИП [фирма], против Решение 23.06.2021г. на Софийски районен съд, наказателно отделение, 93-ти съставя, постановено по н.а.х.д.№ 3644/2021г.

В касационната жалбата се твърди, че решението е неправилно като постановено в нарушение на процесуалните правила и в противоречие с материалноправните разпоредби и се иска неговата отмяна, както и на потвърденото с него наказателно постановление. Претендират се разноски.

Ответникът – Държавна агенция „Национална сигурност“, чрез процесуалния си представител оспорва касационната жалба и моли съда да се произнесе с решение, с което да я отхвърли и остави в сила въззивното решение..

Представителят на Софийска градска прокуратура дава становище за неоснователност на касационната жалба.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е процесуално ДОПУСТИМА, като подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК и от надлежна страна. Разгледана по същество е НЕОСНОВАТЕЛНА.

С Наказателно постановление № 38-18/08.04.2020г., издадено от председателя на ДАНС, на касатора е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 5000лв. на основание чл.116, ал.1, т.3 от закона за мерките срещу изпирането на пари, за нарушение по чл.66, ал.1, вр.чл.11, ал.1, т.1 и чл.10, т.4 от същия закон.

С обжалваното решение СРС е потвърдил наказателното. За да постанови своя съдебен акт, въззивният съд е събрал необходимите доказателства, приобщени по реда на чл.283 от НПК, въз основа на които е обосновал правен извод, че в хода на административнонаказателното производство не е допуснато нарушение на процесуалните права и процесното наказателно постановление съответства на материалния закон.

Пред настоящата касационна инстанция не са представени нови доказателства.

Съобразно чл.218 АПК касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни оплаквания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон. Съдът намира, че обжалваното решение на СРС, НО, 93-ти състав е валидно и допустимо като постановено от родово и местно компетентен съд, след валидно сезиране, постановено срещу акт, подлежащ на съдебен контрол.

Решението е правилно.

Въззивният съд е изяснил подробно фактите по делото като се е позовал на събраните и приети по делото доказателства, които факти се споделят и от настоящата инстанция, поради което не е необходимо тяхното преповтаряне.

Настоящата инстанция намира, че съдът правилно е приложил материалния закон.

Съгласно разпоредбата на чл.66, ал.1 от ЗМИП произходът на средствата се изяснява чрез прилагане на поне два от способите, които са събиране на информация от клиента за основната му дейност, включително за действителния и очаквания обем на деловите взаимоотношения и на операциите или сделките, които се очаква да бъдат извършвани в рамките на тези взаимоотношения, чрез попълване на въпросник или по друг подходящ начин; събиране на друга информация от официални независими източници – данни от публично достъпни регистри и бази от данни и други; използване на информация, събирана във връзка с изпълнението на изискванията на този или други закони и подзаконови нормативни актове, включително Валутния закон, която да показва ясен произход на средствата; използване на информация, обменяна в рамките на групата, която да показва ясен произход на средствата, когато е приложимо и проследяване на паричните потоци в рамките на установените делови взаимоотношения с клиента, при което да е виден ясен произход на средствата, когато е приложимо. Ал.2 от същия текст изрично предвижда, че при невъзможност за изясняване на произхода на средствата след изчерпване на способите по ал. 1, както и в случаите, при които прилагането на поне два от способите по ал. 1 е довело до противоречива информация, изясняването на произхода на средствата се извършва чрез писмена декларация от клиента или от неговия законен представител или пълномощник. Изясняването на произхода на средствата може да се извърши чрез писмена декларация от клиента или от неговия законен представител или пълномощник и при извършване на случайна сделка или операция, когато прилагането на два от способите по ал. 1 е невъзможно. Формата и редът за подаване на декларацията се определят с правилника за прилагане на закона. От събраните в

хода на съдебното следствие доказателство по безспорен начин е установено нарушението и неговия извършител, за което е предвидено наказанието по чл.116, ал.1, т.3 от ЗМИП, с което правилно е приложен материалния закон от въззивната инстанция.

Правилни са изводите на районния съд, с които приема, че установените от наказващия орган обстоятелства не сочат на маловажност на нарушенията, поради което не може да се приложи разпоредбата на чл.28 от ЗАНН. Съгласно чл.93, т.9 от НК, вр. чл.11 от ЗАНН за прилагане на хипотезата на маловажен случай следва нарушението, с оглед липсата или незначителността на вредните последици или с оглед на други смекчаващи обстоятелства, да сочи на по-ниска степен на обществена опасност, в сравнение с обикновените случаи на нарушение от съответния вид. В случая липсват доказателства за наличие на каквито и да било други факти, в това число и смекчаващи отговорността обстоятелства, които въз основа на преценката дали се явяват изключително или многобройни такива, да обосновават липса или по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на нарушения от този вид, което сочи, че процесните деяния не представляват и не може да бъде квалифицирани като "маловажен случай" по смисъла на чл.28 от ЗАНН.

Настоящият съдебен състав възприема като правилен извода на районния съд, че при съставяне на акта и издаване на обжалваното наказателно постановление не са допуснати съществени процесуални нарушения опорочаващи административно-наказателното производство и обуславящи отмяна на наказателното постановление. Както в АУАН, така и в НП е налице конкретно описание на констатираните нарушения и относимите обстоятелства, при които са били извършени. Налице е съответствие между словесното описание на нарушенията и правната им квалификация.

В рамките на наведените касационни основания и при извършената служебна проверка на основание чл.218, ал.2 АПК съдът не констатира неправилност и незаконосъобразност на решението на СРС. По изложените съображения и на основание чл.221, ал.2 АПК вр. чл.63 ЗАНН оспорваното решение следва да бъде оставено в сила.

Воден от гореизложеното и на основание на чл. 221, ал. 2 от АПК, чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН, Административен съд София - град, V-ти касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение 23.06.2021г. на Софийски районен съд, наказателно отделение, 93-ти съставя, постановено по н.а.х.д.№ 3644/2021г.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.